

# השאלה הסבוכה של מתקפה ישראלית על איראן

פול גיניבסקי

האחרונות, במהלכו של משא ומתן מאומץ, נהגו בני-שיחה המערביים של טהראן כנמרים של נייר, הציעו לה ארכה אחר ארכה, והצליחו להגיע להסכמה רק על סנקציות חסרות כל כוח אכיפה.

בישראל נוקטים לשון הרבה יותר מיליטנטית, עד כדי קביעה כי על ישראל מוטל למנוע את רצח העם והשמדת המדינה הצפויים; וזאת בטרם יהיה מאוחר מדי.

## טהראן שואפת ל"עולם ללא ציונים"

תפיסתה של ישראל את הסכנה מבוססת על הצהרת הכוונות של שליטי איראן עצמם. נשיא איראן לשעבר, האשמי רפסנג'אני, מנהיג שהוצג במערב כמתון, תיאר ב"יום ירושלים" של אוניברסיטת טהראן, את הקמת מדינת ישראל כ"אירוע המתועב ביותר בהיסטוריה". הוא הכריז כי "העולם האסלאמי יקיא מקרבו את ישראל. כאשר יהיה בידי אויבי ישראל נשק גרעיני, פצצה אחת תספיק כדי להשמיד אותה לחלוטין, בעוד שמכת הנגד שלה תגרום אך נזק זעיר לעולם האסלאמי".<sup>2</sup>

הופעתו של מחמוד אחמדינג'אד בזירה הבינלאומית, ב-2005, העניקה ממד היטלריאני מובהק להיסטריית ההשמדה של מנהיגי איראן. לקראת סוף אוקטובר 2005, במהלך כינוס בינלאומי בטהראן בנושא "עולם ללא ציונים", הטיל נשיאה החדש של איראן פצצה פוליטית לצד הצגת מאמצייה של הרפובליקה האסלאמית להשיג נשק גרעיני: "יש למחוק את ישראל מעל המפה, כמו שאמר האימאם חומייני." המטרה הייתה להגיע ל"נקודת ההשמדה של המשטר הציוני". גל ההתנגדות הפלשתיני החדש ימחה את הסטיגמה הזו מפני העולם האסלאמי.

בריאיון לנבל אובזרוטר, כפי שפורסם בניו יורק טיימס ובהראלד טריביון בסוף ינואר 2007, הכריז ז'אק שיראק כי נשק גרעיני שתשגר איראן נגד ישראל "לא יצלה מעל 200 מטרים בשמים לפני שטהראן תימחק מעל האדמה".<sup>1</sup> למחרת הוא הסתייג מאמירתו זו וכינה אותה "ציונית משהו" ו"בדיחה". ההסתייגות לא הועילה במאומה להרגעת המחלוקת, והיא חושפת את רמת המודעות למציאות בסוגיית יעד הנשק הגרעיני האיראני, המעסיקה כיום את הזירה הבינלאומית. מהו אם כן התרחיש המשוער? מי ימחק את טהראן מעל האדמה: ישראל? ארצות הברית? קואליציה, ואם כן, של מי? עניין זה לא הובהר, אולם אם בפריס מטפלים בנושא זה במילים שכאלה, נקל להבין שבישראל ידונו בו אף ביתר להט ופתיחות, במסדרונות הכוח, בציבור ובתקשורת. למעשה, בתוך שנים אחדות (ואולי אף חודשים אחדים), עשויה ממשלת ישראל להיאלץ ולהגיע להחלטה שהשלכותיה כבדות משקל באופן חסר תקדים בתולדות מדינת היהודים: החלטה לתקוף את מתקני הגרעין של איראן לפני שתהיה בידי איראן פצצה גרעינית.

עמדתה של ישראל כיום, כפי שחוזרים ומבטאים אותה תכופות מנהיגיה, נותרה ללא שינוי: מאמצייה של איראן להשיג יכולת גרעינית הם עניינה של הקהילה הבינלאומית כולה. לכן, אחריותה שלה היא לנקוט אמצעים הדרושים כדי למנוע אסון בקנה-מידה עולמי של נפילת נשק יום הדין לידי מוסלמים קיצוניים. לדעת ירושלים, בשנים

הסופר והעיתונאי פול גיניבסקי, תושב צרפת, חיבר למעלה מעשרים ספרים על ישראל ועל הסכסוך הערבי-ישראלי. כתב בקביעות במספר יומונים וכתבי-עת מדעיים בצרפת, באיטליה ובארה"ב.

"האומה המוסלמית לא תוכל להתיר לאויביה ההיסטוריים להתקיים בלב-בלב".<sup>3</sup>

מעט אחר כך יצא אחמדינג'אד בכמה הצהרות נוספות בנושא "החזרת היהודים לבתיהם", כלומר: לאירופה, ואף הציע כי אוסטריה וגרמניה ימסרו חלקים משטחן להקמת מולדת ליהודים. באותו הקשר הוא הזכיר גם את ארצות הברית ואת קנדה. בנאומים אחרים, בעלי רוח דומה, הכחיש הנשיא האיראני את קיומה של השואה. ביולי 2006 הוא הכריז שוב על השמדתה של ישראל, ויעץ לישראלים "לארוז את מזוודותיהם ולעזוב את האזור לפני שיילכדו באש שהם [הישראלים] הציתו בלבנון".<sup>4</sup> כעבור חודשיים השווה אחמדינג'אד את ישראל ל"יעץ רקוב וגוסס שייפול בסופה";<sup>5</sup> ובמהלך ביקור באינדונזיה הבטיח שוב את "היעלמות ישראל".<sup>6</sup> ועוד גרסה של אותה אובססיה מסר ב"יום ירושלים", אוקטובר 2006, בטהראן: "השבח לאל כי המשטר הזה [הישראלי] איבד כל זכות קיום. המאמצים לייצב את משטר הבורות הזה נכשלו לחלוטין. האמינו לי, המשטר הזה כבר בדרכו החוצה".<sup>7</sup>

במהלך הקיץ הלבנוני העקוב מדם של 2006, עברה איראן משלב ההסלמה המילולית למהלכים פעילים. ארצות הברית כבר החלה להפעיל עליה לחץ בניסיון למנוע את התקדמותה להשגת נשק גרעיני. משחבינה (מדיבורים? מאמונה?) כי היא עומדת להיות יעד לסנקציות כלכליות או אף למתקפה (אמריקנית? ישראלית?), בחרה איראן בהסחת דעת. החיזבאללה הלבנוני, המוכר בתור "הלגיון הזר", "גייס חמישי" או "אגרוף הברזל של איראן", וזוכה בכל מקרה להספקת נשק ממנה דרך סוריה, תקף בצפון ישראל, חטף והרג חיילים. במהלך המלחמה הקצרה שפרצה עקב כך, נורו על ישראל אלפי טילים סוריים ואיראניים (ברשות החיזבאללה היו כנראה לפני פרוץ הקרבות בין 14,000 ל-16,000 טילים או רקטות), שגרמו נזקים חמורים, בין 250,000 ל-500,000 פליטים ו-42 הרוגים. כוונת ההשמדה של מנהיגי איראן הדהדו באלה של חמאס, פת"ח והג'יהאד האסלאמי הפלשתיני, והומחשו ברחובות עזה במצעד מחבלים עם טילי נייר, לקול תרועות הקהל, בעוד שברחובות טהראן הובלו בסך טילים של ממש, ארוכי טווח ובעלי יכולת לשאת ראש נפץ גרעיני, כשיעדיהם רשומים על גביהם להתפאר: "ישראל" או "הישות הציונית".

איראן הרחיבה את איומיה כלפי המערב, שהאסלאמיסטים רואים בו משתף פעולה עם "השטן היהודי הקטן" ועם "השטן האמריקני הגדול", והבטיחו ל"צלבנים" ולי"אנשי יום ראשון" שיעוללו גם להם את אשר בכוונתם לעולל ל"אנשי השבת". אחדים ממנהיגי איראן הבכירים (ובמיוחד אחמדינג'אד) הכריזו ללא כחל ושרק כי "כל ממשלה שתצדד במשטר הציוני יכולה לצפות רק לשנאת עמי העולם. זעמם של עמי האזור עולה על גדותיו, ואם יכה ההוריקן, פגיעתו לא תוגבל לגבולות פלשתיין

בלבד, אלא תכה גם בכס." וכדי לפרש עוד יותר: "זהו אולטימטום".<sup>8</sup> אֶזְכּוֹר "זעמם של עמי האזור" מסמל את הבטחתה של טהראן לכל מי שינסה לסכל את תוכניות השליטה שלה, שייענש באמצעות ארגוני טרור המייצגים אותה. באזהרה זו נופף גם האיטוללה עלי חמינאי, מנהיגה הרוחני של הרפובליקה האסלאמית. "כל פלישה תגרור בעקבותיה תגובה עולמית כנגד הפולשים ונגד האינטרסים שלהם ברחבי העולם כולו".<sup>9</sup>

את תוקפנותה האובססיבית של טהראן נגד ישראל ניתן להסביר בנקל בשאיפותיה האזוריות והגלובליות. איראן רואה עצמה כנושאת הדגל, שחקנית ראשית בזירת הג'יהאד שהכריזו השיעים. אבל, כפי שאומר נסים רוברט כהן טנוגי, "איך תשכנע את העולם המוסלמי באפשרות האסלאמיזציה של העולם כולו, כאשר 1.2 מיליארד מוסלמים אינם מצליחים אפילו להשמיד מדינה של שישה מיליון יהודים? ריסוקה של ישראל הוא חיוני כדי לשלהב את ההמונים ולהעניק אמינות לג'יהאד העולמי".<sup>10</sup> לפיכך, ההכרזה על קצה של ישראל איננה בשום אופן רטוריקה בלבד, אלא צורך מובנה על מנת להשיג את היעד שהטילו האסלאמיסטים על איראן, ובעולמנו זה, אשר ידע את ההיטלרזים וסובל עדיין מהשלכותיו, אין לפקפק כלל בכנותו ובנחישותו של מחמוד אחמדינג'אד.

## הפריזמה של אושוויץ

הערכתה הצודקת של ישראל את המצב, מקבלת חיזוק נוסף בשל תגובתו הבלתי הולמת של המערב. כפי שכבר צוין, אירופה נשאה ונתנה עם איראן "בלי להשיג מאומה", כדברי לה מונט, מלבד לספק לאיראן זמן כדי להתקדם לקראת הפצצה. בינואר 2007 יצא דו"ח מאת צוותו של חוויאר סולנה, הנציג הבכיר של האיחוד האירופי למדיניות החוץ והביטחון המשותפת (CFSP), אל 27 חברות האיחוד, ובו הודאה בכישלון, ומסקנה כי ניתן לצפות ש"בנקודת זמן מסוימת תשיג איראן יכולת להעשיר די אורניום ליצירת תוכנית חימוש". אלא שאותו דו"ח הביע גם ספקות לגבי יעילותן של סנקציות בינלאומיות עתידיות.<sup>11</sup> במילים אחרות, אין מה לעשות.

מובן כי תפיסתה של ישראל את המצב הזה מפוכחת מאשליות, וכי נקודת מבטה עוברת מבעד לפריזמה של אושוויץ, כפי שסיכם זאת בנימין נתניהו, מנהיג מפלגת הליכוד: "חזרנו לשנת 1938. אחמדינג'אד הוא היטלר. והוא מכין פצצת אטום." רק לגיטימי הוא לפרש את הצהרותיו כהתחייבות, ואת פעולותיו כהכנות לשואה שנייה, על כל המשתמע מדבריו וממעשיו, ומכאן הנחישות לפעול בכל מחיר, לוודא שזה לא יקרה.

בני מוריס תיאר, ביומון הגרמני די ולט, שואה שנייה כמצאיאותית לחלוטין. באישיותו ובקריירה שלו הוא מייצג את ההקצנה הישראלית לנוכח האיום. מוריס, מחשובי

הבלמים באמצעים פוליטיים, וכי ירושלים וטהראן כמוהן כשתי מכוניות מירוץ במסלול התנגשות מואץ? לפי פרופסור ברנרד לואיס, בר-סמכא בינלאומי נודע בנושא האסלאם, דוקטרינת ההשמדה ההדדית, שמנעה את השימוש בנשק גרעיני במהלך המלחמה הקרה האמריקנית-סובייטית, איננה ישימה במקרה של טהראן. לגבי מנהיג פנאטי, עשויה דוקטרינה כזו לשמש תמריץ יותר מאשר הרתעה – הבטחה ל"מעבר חופשי ומהיר לשמים על כל מנעמיהם",<sup>13</sup> עבור מיליוני תומכיו.

## בעד או נגד מתקפה ישראלית

הקונצנוס הישראלי הנרחב לגבי הערכת האיום, מתבטא באחדות דעים מוחלטת כמעט בניסוח הטיפול הנדרש.

בני מוריס מסיק מן התיאור האפוקליפטי שלו באשר למתקפה איראנית, שעל ישראל לתקוף ראשונה. דו"ח של השר לשעבר, דן מרידור, בנוגע לדוקטרינת הביטחון הישראלית, ממליץ כי "בשום פנים אין לאפשר לאיראן להשיג נשק גרעיני". לדעת אלוף גיורא איילנד, חבר המכון למחקרי ביטחון, היה על ישראל או ארצות הברית "לתקוף אתמול את מתקני הגרעין באיראן, או לכל המאוחר מחר".<sup>14</sup> האלוף יצחק בן ישראל הביע את ביטחונו כי שתי המדינות יפתחו בקרוב במתקפה כזאת. סגן שר הביטחון, אפרים סנה, הטיל ספק ביעילותן של סנקציות, והוא ממליץ, אם יהיה צורך בכך, על מכה מקדימה. וכך הלאה.

גם בנימין נתניהו נחרץ בדעתו: "הנאציזם נפל רק אחרי שחיסל שליש מן העם היהודי. האסלאם המיליטנטי מבקש לחסל מיידית את מחצית העם היהודי שהתקבצה בישראל. אולם בעוד שהיהודים המפוזרים וחסרי המולדת היו נטולי הגנה מול הנאציזם, כעת עומד לרשותנו כוחה של המדינה." ובכוח ריבוני זה, לדבריו, יש להשתמש כנגד האסלאם המיליטנטי.<sup>15</sup> "מי אם לא אנחנו יוביל את המאבק נגד השמדת עם? העולם לא יתייצב לעזרת היהודים אם היהודים לא יתייצבו לעזרת העולם."<sup>16</sup> ראש הממשלה, אהוד אולמרט, הבהיר מפורשות גם הוא: "כל מי שמאיים עלינו, ומאיים על קיומנו, חייב לדעת כי יש ביכולתנו להגן על עצמנו בכל האמצעים הנדרשים. יש בידינו כוח עצום."<sup>17</sup>

רק קולות סותרים בודדים נשמעו במקהלה הזאת. ניתוחו המנומק והעקבי של איש מדעי המדינה, לארי דרפנר, שקבע כי רעיון המתקפה הישראלית הוא "זוועה שלא תתואר", מייצג את הביקורת. דרפנר מעריך כי גם אם יהיו האיראנים משוכנעים שביכולתם להשמיד את מדינת היהודים לפני שזו תצליח להשיב במכת נגד, הם ימנעו מכך משום ש"ארצות הברית תחסל את איראן מיידית בהפצצה גרעינית". מהלך כזה של ארצות הברית לא יהיה

הפוסט-ציונים ואסכולת 'ההיסטוריונים החדשים', אימץ לפני שנים אחדות את התזה הפלשתית בעניין גירוש הערבים הפלשתינים ב-1948 ובעניין הכיבוש. לפיכך יש חשיבות פוליטית רבה לתפנית בעמדותיו ולהצהרותיו. "ביום בהיר אחד", הוא כותב, "שנה או חמש שנים אחרי שאיראן תשיג את הפצצה, יתכנסו המולות יחד וייתנו אור ירוק, והטילים ישוגרו לעבר תל-אביב, בארבע, חיפה, ירושלים וכמה מבסיסי הצבא הישראלי. חלקם יישאו ראשי נפץ גרעיניים, חלקם כימיים או ביולוגיים. עבור מדינה בגודלה של ישראל (20,700 קמ"ר) יספיקו ארבע או חמש פגיעות. לפחות מיליון ישראלים ייהרגו מיידית, מיליונים נוספים ייפגעו אנושות מקרינה. ישראל תחדל להתקיים."<sup>12</sup>

## דוקטרינת ההשמדה ההדדית (MAD): הרתעה או תמריץ?

תמונה קודרת זו אושרה על ידי ניתוחים מקצועיים וטכניים יותר, כולל המכון למחקרי ביטחון לאומי של אוניברסיטת תל-אביב, המודיעין הצבאי, הוועדה לאנרגיה אטומית ושתי ועדות שמינה ראש הממשלה ובהן נציגים בכירים של שירותי הביטחון ופוליטיקאים בעלי ניסיון רב בעניינים אסטרטגיים.

ממצאי כל הגופים האלה הראו, כי ללא פעולה צבאית, ייצור הפצצה האיראנית הוא רק עניין של זמן. סנקציות, ואפילו חמורות, עשויות לעכב את התוכנית האיראנית, אבל לא לעצור אותה. מתקני הגרעין האיראנים מפוזרים בלמעלה מתריסר אתרים, ונועדו להפיק חומר בקיע משני סוגים: אורניום ופלוטוניום. בניית הצנטריפוגות זקוקה להשגת אורניום מועשר ברמת נשק, והשליטה בטכנולוגיות הדרושות תארך שנה; הרכבת נשק גרעיני תדרוש עוד שנתיים. במילים אחרות, הפצצה תהיה מוכנה ב-2010. המכון האסטרטגי הבינלאומי שמושבו בלונדון חוזה גם הוא תאריך דומה. ניתוחים אחרים נוקבים ב-2012 כשנה הגורלית.

האם תחצה איראן את הסף? ברור למדי כי הסכנה בנשק מכל סוג תלויה בשאלה בידי מי הוא מוחזק. אם ב-2010-2012 ישלטו באיראן רגשות בעוצמת רגשותיו של מחמוד אחמדינז'אד, יש סיבה לחשש, קזוס קְלִי. גם מניעים גיאופוליטיים עשויים להוות תמריץ, לא פחות מרגשות. אם תצליח איראן לעשות את מה שכל מדינות ערב נכשלו בו – השמדת ישראל, יהפוך האסלאם השיעי לכוח הדומיננטי במזרח התיכון ומעבר לו. הסיכויים לכך כה גבוהים, שאיראן עלולה להתפתות ולהסתכן בהימור כזה, ואפילו לספוג מכת נגד ישראלית, שמפניה, כפי שראינו, האשמי רפסנג'אני איננו מוצא כל סיבה לפחד.

האם מכל זה עולה כי אין אפשרות לעצור את איראן באמצעים צבאיים, לאחר כישלונו של המערב להפעיל את

תנועה שיוכלו להצטרף אליה. המנהיגות שלנו תעניק גם לאחרים את ההזדמנות לפעול. את שעשינו כדי להשיג את שחרור היהודים הסובייטיים, "עלינו לעשות כדי למנוע שואה שנייה, ובתוך כך גם להציל את העולם."<sup>19</sup>

## לקחי מלחמת העולם השנייה

יתכן כי נתן שרנסקי צודק, איש גם לא יתנגד לכך, במיוחד כשהתהליך הפוליטי שהוא חווה מציע סיכוי להימנע מעימות צבאי חמור. אולם היעלמות הממסד הסובייטי הייתה תופעה אבולוציונית לאורך זמן. השאלה היא אם עומד לרשות העולם משך זמן כזה במקרה של איראן. המירוץ בעד ונגד הפצצה האיסלמית הוא מירוץ נגד השעון. לממסד ההיטלריאני הטוטליטארי ניתנה ארכת זמן, ובסופו של דבר נדרשה מלחמת מגן, ששיעורה בזמן, בשטח ובממד האנושי גדל לאין ערוך משום שלא ננקטה מוקדם יותר מתקפת מנע.

איש בירושלים אינו שוגה באשליות באשר לעמדה השלילית שיאמצו לעצמם חלק מהכוחות במקרה שישאל תיאולץ לבצע מתקפה כזו, למען ביטחונה שלה וכדי "להציל את העולם". זכורים הגיוניים כלפי חיסול מתקן אוסיראק ב-1981, אך מהלך זה פטר את העולם מעיראק גרעינית. אולם מה תהיה תגובתה של ארצות הברית, בהנחה שהיא לא נתנה מראש את ברכתה למתקפה? זהו אחד הנעלמים המרכזיים בנושא הנדון.

הנשיא ג'ורג' בוש ללא ספק השמיע כבר את אזעקת המלחמה כנגד הטרור ו"ציר הרשע". וושינגטון גורסת מדיניות תקיפה. אולם האם מסוגלת ארצות הברית לנקוט בצעדי עוינות גלויים נגד איראן כל עוד נמשכת המלחמה בעיראק? מתקפה אמריקנית, אומרים בושינגטון, תהיה "התרחיש האפשרי הגרוע ביותר – מלבד איראן גרעינית".

מצד שני, ארצות הברית מודעת כיום (ותהיה גם בשנים הקרובות, תחת כל נשיא שהוא) לכך שהיא תאבד כל אמינות בעיני בנות בריתה, וכל יכולת לפעול כמגנת המשטרים המתונים, אם תניח לאיראן לנצח במשחק הפוקר הנוכחי.

בנוסף, יודעת ארצות הברית, כי ישראל לא תסכן בשום אופן את עצם קיומה, בהימור על התפכחות עתידית או על איפוק היפותטי מצד היטלר האסלאמי, ולא תהסס לתקוף, אפילו לבדה ומנודה, אם תגיע איראן לנקודת אל-חזור. ודאות בעניין זה עשויה לפגוע את כל העכבות, אולי אף להוביל לאכיפת סנקציות ממשיות העשויות לגרום להפלת משטר המולות.

מתקפת נגד ב-1936 וב-1938 הייתה גובה אולי אלפי קורבנות. אבל אז ייתכן שהייתה נמנעת השואה (שבה נרצחו שישה מיליון יהודים), ואולי אפילו כל מלחמת העולם השנייה, על חמישים מיליון חלליה. ■

בהכרח נקמה בשם ישראל. אפילו יהיה נשיא ארצות הברית אנטישמי נלהב שישמח לחזות בהשמדתה של ישראל, גם אז הוא יפעל, "כדי להגן על אמריקה ועל שאר העולם מפני מדינה, שבעשותה את הבלתי קביל, בהשתמשה בנשק יום הדין כנגד אויב, הוכיחה שקיומה מהווה סכנה גדולה מדי עבור העולם. עם התקפה גרעינית על ישראל תהפוך איראן לכלב קטלני חולה כלבת, שיש לירות בו לפני שימשיך בקטל שלו." על אף האיום הקיומי, סבור לארי דרפנר, כי הסיכון מצד איראן גרעינית הוא קטן מהסיכון שבמכה מקדימה נגד איראן. משום שמדינה זו, הגדולה פי 80 מישראל, תגיב מיידית במבול של טילים כימיים וביולוגיים על ישראל. ולבסוף, אם ישראל תנקוט במתקפת מנע, היא עצמה תואשם ברצח עם, ב"שואת מנע"<sup>18</sup>.

זוהי אכן דילמה מוסרית מייסרת. אולם בניגוד לטיעונו של דרפנר, ניתן להניח כי השמדתה של ישראל לא תניע כלל את המערב להיפטר מהאיום האיראני, אלא דווקא תעודד אותו להתפשר עם איראן, בתקווה שזו תסתפק בחיסול ישראל, כשם שב-1938 קיוו כי היטלר יסתפק בביצוע זממו רק ביהודים ובציוסלובקיה.

לנוכח עמדות קיצוניות אלה, ישנם בין אנשי מדעי המדינה המאמינים כי מבלי לשלול את רעיון מתקפת המנע, ניתן להשיג את פירוק חימושה הגרעיני של איראן על ידי הפלת המשטר הפנאטי של המולות, במהלך שבו האיראנים עצמם ימלאו תפקיד מרכזי.

לדעת אורי לופראני, יועץ במשרד הביטחון ושגריר לשעבר באיראן, סנקציות חמורות של ממש יכולות להתחיל לחולל שינוי. לפי פרופסור ברנרד לואיס, העם האיראני עצמו יברך על כך וגם מרבית ארצות ערב לא יזילו דמעה למראה ריסונה של החתרנות השיעית. במהלך מלחמת לבנון של 2006 תמכו מדינות אלה בישראל כנגד 'הגייס החמישי' האיראני – החיזבאללה.

נתן שרנסקי, אדם בעל מוניטין בינלאומי, אף שרטט כבר בקווים כלליים תוכנית להנעת מהלך אזרחי ציבורי להשגת הפלת המשטר האיראני בדרכי שלום. שרנסקי, העומד כיום בראש מכון אסטרטגי, סבל משך שנים בגולאג, והתבלט במאבק לפתיחת שערי ברית המועצות לפני יהודי רוסיה – ליברליזציה שהייתה בין הגורמים המכריעים ברפורמות שהובילו לקריסת המשטר הסובייטי. כעת הוא מבקש לשעתק את התרחיש הזה להקשר האיראני.

יש להוקיע בכל מקום את משטר המולא, באמצעות מחאות בלתי פוסקות נגד האינטרסים והפעילויות של איראן מחוץ לגבולותיה. על דעת הקהל לעודד תעשיות ממלכתיות ופרטיות במערב לשים קץ ל"שיתוף הפעולה עם משטר שפניו לרצח עם", כמו גם במהלכים שהביאו לקריסת המשטר הסובייטי, "אנחנו מוקפים בעלי ברית פוטנציאליים הנכונים להצטרף אלינו עד שניצור עבורם

10. Nessim Robert Cohen-Tanugi, "Avec la victoire écrasante du Hamas sonne enfin l'heure de vérité", *Le Lien*, 31 January 2006, p. 1.
11. Marc Henry, "Israël denounce le 'maillon faible' européen", *Le Figaro*, 14 February 2007, p. 3.
12. Benny Morris, "Le deuxième Holocauste ne ressemblera pas au premier", *Die Welt*, 6 January 2007, quoted by *L'Arche*, no. 586, February 2007, pp. 54-55.
13. Bernard Lewis, "The Iranians Do Not Expect to be Attacked", reported by Tovah Lazaroff and David Horowitz, *The Jerusalem Post*, 1 February 2007, pp. 1 and 19.
14. Yaakov Katz, "Strategic Balance Report: An Effective Attack on Iran is One that Should have been Launched Yesterday", *The Jerusalem Post*, 3 January 2007, p. 2.
15. David Horowitz and Herb Keinon, "Netanyahu: 'Stopping Iran Must Now be Guiding Purpose of Gov't'", *The Jerusalem Post*, 25 January 2007, p. 5.
16. Gil Hofman, "Netanyahu: 'Who will Lead the Effort against Genocide If Not Us?'", *The Jerusalem Post*, 22 January 2007, p. 3.
17. Herb Keinon, "PM Says Israel has 'Full Freedom' to Deal with Iran", *The Jerusalem Post*, 25 January 2007, p. 1.
18. Larry Derfner, "Against a Preemptive Holocaust", *The Jerusalem Post*, 28 January 2007, p. 1.
19. Natan Sharansky, "Mobilize Now, Save the World", *The Jerusalem Post*, 12 February 2007, p. 1.
1. Alain Barluet, "Chirac suscite la polémique sur l'Iran", *Le Figaro*, 2 February 2007, p. 3.
2. Paul Giniewski, "L'Iran, nouvelle puissance nucléaire?", *Rivista di Studi politici internazionali*, no. 285, January-March 2005, p. 87; Gil Ehrenkranz, "Israel: The Necessity of Developing a Second Strike Capability", *Midstream*, January-February 2007, p. 12.
3. "Le président iranien veut la destruction d'Israël", *Le Figaro*, 27 October 2005, pp. 1 and 3; Pascal Boniface, "Quand le président iranien fait du trt à l'Iran", *Le Figaro*, 28 October 2005, p. 18; Paul Giniewski, "Détruire Israël: l'objectif et les methods", *Le Lien*, 2 November 2005, p. 1.
4. "L'idée d'une force internationale au Liban progresse", *Le Monde*, 25 July 2006, p. 3.
5. Delphine Minoui, "L'Iran joue la carte palestinienne", *Le Figaro*, 17 September 2006, p. 3.
6. Jocelyn Grange, "Ahmadinejad promet 'la disparition d'Israël'", *Le Figaro*, 12 May 2006, p. 3.
7. Herb Keinon and Associated Press, "Ahmadinejad: 'Israel Will Disappear'", *The Jerusalem Post*, 22 October 2006, p.1.
8. Cécile Hennion, "Le Président iranien l'Europe: 'Abandonnez Israël'", *Le Monde*, 22-23 October 2006, p. 4.
9. Ali Khamenei, "Toute invasion entraînerait une riposte globale", *Le Monde*, 10 February 2007, p. 4.